

Ποιοι καταπατούν την συνθήκη της Λοζάνης κι εκτουρκίζουν τη Θράκη; Οι Τούρκοι ή οι... Έλληνες;



Ως γνωστόν (ή μήπως όχι;), σύμφωνα με την συνθήκη της Λοζάνης (1923), η εξαίρεση της ανταλλαγής των πληθυσμών της Δυτικής Θράκης και της Κωνσταντινούπολης (και των νησιών Ίμβρου και Τενέδου), επετεύχθη μετά από απαίτηση της Τουρκίας και του Κεμάλ, πως ως νικητής του πολέμου που οδήγησε στην Μικρασιατική Καταστροφή, είχε το πάνω χέρι στις διαπραγματεύσεις. Η εξαίρεση αυτή, που προφανώς εξυπηρετούσε τις τότε επιδιώξεις, βραχυπρόθεσμες ή μακροπρόθεσμες βλέψεις, και τα συμφέροντα της Τουρκίας, έγινε με δύο πολύ συγκεκριμένα κριτήρια:

1. Οι πληθυσμοί της Δυτικής Θράκης εξαιρέθηκαν με βάση το θρήσκευμα (μουσουλμάνοι) και όχι την όποια εθνική καταγωγή. Πρόκειται δηλαδή για μια θρησκευτική μειονότητα και όχι εθνική.
2. Οι πληθυσμοί της Κωνσταντινούπολης εξαιρέθηκαν με βάση την εθνική καταγωγή (Έλληνες) και όχι το θρήσκευμα (χριστιανοί). Πρόκειται δηλαδή για μια εθνική μειονότητα και όχι θρησκευτική.

Τονίζεται και πάλι, πως τα κριτήρια εξαίρεσης επιβλήθηκαν από τον Κεμάλ. Ο πιο προφανής λόγος που επέλεξε αυτά τα κριτήρια εξαίρεσης, είναι πως με την Τουρκία ως «προστάτιδα» του Μουσουλμανισμού, το πέπλο της θρησκείας κάλυπτε πολύ μεγαλύτερο πληθυσμό απ' αυτόν των τουρκογενών που υπήρχαν στη Θράκη, καθώς μουσουλμάνοι ήταν και πληθυσμοί που είχαν διαφορετική καταγωγή: Πομάκοι, Αθίγγανοι (Ρομά), αλλά και εξισλαμισμένοι Έλληνες.

Και φτάνουμε στο σήμερα, όπου οι κραυγές αγωνίας και ανησυχίας περί εκτουρκισμού της Θράκης, δίνουν και παίρνουν. Μάλλον όχι αβάσιμα, καθώς η Τουρκία επεμβαίνει σχεδόν απροκάλυπτα στην περιοχή, λες και πρόκειται για κάποια περιφέρεια της επικράτειάς της.

Ας είμαστε όμως αντικειμενικοί και πραγματιστές. Η Τουρκία καλά κάνει και προασπίζεται, αυτά που θεωρεί συμφέροντά της. Το παρελθόν έχει δείξει, ότι οι σκοποί της έχουν μια ιστορική συνέχεια και δεν παρεκκλίνουν απ' την σταθερή εθνική της εξωτερική πολιτική.

Οπότε το θέμα δεν είναι οι ενέργειες της Τουρκίας, αλλά της Ελλάδος, που της επιτρέπει να επεμβαίνει σε μια περιοχή, που όπως προαναφέρθηκε, τουλάχιστον σήμερα, λόγω και της συνθήκης της Λοζάνης, ουσιαστικά δεν έχει κανέναν λόγο και δικαίωμα.

Κι όμως... Το δικαίωμα της απροκάλυπτης επέμβασης στη Θράκη και την οικειοποίηση των μουσουλμάνων, όχι απλά την έχει επιτρέψει διαχρονικά με την γραιοκύλικη πολιτική της η Ελλάδα, αλλά κάποιες φορές έφτασε στο σημείο να την...ενθαρρύνει κιόλας!

Ακούγεται απίστευτο; Μάλλον όχι... Δυστυχώς η εθνική πολιτική της Ελλάδος, σε σχέση τουλάχιστον με την Τουρκία, δεν μας αφήνει και πολλά περιθώρια για να...πέσουμε απ' τα σύννεφα.

Βρισκόμαστε εν έτη 1930 όταν έχει υπογραφεί το Ελληνοτουρκικό Σύμφωνο Φιλίας (με πρωτοβουλία της Ελλάδος). Ο «εθνάρχης» Βενιζέλος μάλιστα, το έχει πάρει τόσο πολύ τοις μετρητοίς, που δεν διστάζει να προτείνει, το 1934, τον σφαγέα των Ελλήνων (και όχι μόνο), Κεμάλ Ατατούρκ, ως υποψήφιο για το...Νόμπελ Ειρήνης, επειδή τού έκανε τη χάρη και υπέγραψε το Σύμφωνο!

Την εποχή εκείνη, ο Κεμάλ είχε να αντιμετωπίσει τους ισλαμιστές που αντιδρούσαν στις μεταρρυθμίσεις του (όπως κατάργηση αραβικού αλφάβητου, οθωμανικού ημερολογίου κ.ά.) και προκαλούσαν σοβαρά προβλήματα στην πολιτική του με την επιρροή τους. Οι ισλαμιστές έβρισκαν καταφύγιο στην Δυτική Θράκη, όπου οι κεμαλιστές ανάμεσα στον μουσουλμανικό πληθυσμό που εξαιρέθηκε, ήταν μια ασήμαντη μειοψηφία.

Για όσους δεν κατάλαβαν το βαθύτερο νόημα, οι ισλαμιστές όπως είναι ευνόητο έβαζαν πάνω απ' όλα τη θρησκεία τους και μετά την όποια καταγωγή τους. Ήταν δηλαδή, πρώτα μουσουλμάνοι και μετά οτιδήποτε άλλο. Με άλλα λόγια, αποτελούσαν μια κατάσταση και οντότητα, σύμφωνη με τις επιταγές και το περιεχόμενο της συνθήκης της Λοζάνης.

Τί κάνει λοιπόν ο «εθνάρχης»;

Κατ' απαίτηση του Κεμάλ, εκδιώκει τους αντικεμαλικούς ισλαμιστές από τη Θράκη, αντικαθιστά το αραβικό αλφάβητο που χρησιμοποιούσαν οι μουσουλμάνοι, με το τουρκικό της κεμαλικής Τουρκίας, και ταυτόχρονα εισάγει από την Τουρκία, βιβλία και δασκάλους για την εκπαίδευση των μουσουλμάνων της Θράκης. Δασκάλους, που στα πλαίσια της «εκπαίδευσης», καλλιεργούσαν την φιλοτουρκική

στάση και την τουρκική εθνική συνείδηση στους κόλπους της μουσουλμανικής μειονότητας. Χάριν μάλιστα της ελληνοτουρκικής «φιλίας», ο Βενιζέλος επιβάλλει και τον «εκσυγχρονισμό» της ενδυμασίας των μουσουλμάνων, απαγορεύοντάς τους να φοράνε φέσι και φερετζέ. Το κύριο δηλωτικό δηλαδή της θρησκευτικής τους υπόστασης.

Ο Βενιζέλος μάλιστα, δεν φάνηκε να πτοείται από τις αντιδράσεις του πολιτικού και της κοινής γνώμης, λέγοντας στη Βουλή, με έναν τρόπο που θα μπορούσε κάποιος να τον χαρακτηρίσει φασίζουσας νοοτροπίας: *«Την κοινήν γνώμην, αν δεν την έχω σύμφωνον, εννοώ να τη διαπαιδαγωγήσω και όχι να παρασύρομαι από αυτήν».*

Το 1936, είχε ξεφύγει τόσο πολύ η κατάσταση, ώστε χρειάστηκε να ψηφιστεί νόμος που...υπενθύμιζε...«την υποχρεωτική διδασκαλία της ελληνικής γλώσσας στα μουσουλμανικά σχολεία»! (Αναγκαστικός Νόμος 132, 7/25.9.1936, άρθρο 2, παράγραφος 7).

Η ενδοτική πολιτική που ξεκίνησε ο Βενιζέλος, και ο βαθμιαίος εκτουρκισμός της Θράκης που άρχισε να συνταλείται εξ αιτίας της, δεν σταμάτησε εκεί, αλλά συνεχίστηκε κι αργότερα, από τον δευτερότοκο γιο του, Σοφοκλή Βενιζέλο...

Έτσι, το 1951, η τουρκική γλώσσα επιβάλλεται στην εκπαίδευση, ως η επίσημη μειονοτική, παραβλέποντας πως αυτή δεν ήταν η μητρική γλώσσα των Πομάκων (οι οποίοι, αξίζει να σημειωθεί εδώ, πως στο παρελθόν αντιστάθηκαν στις πιέσεις των Τούρκων να πολεμήσουν εναντίον των Ελλήνων, πληρώνοντας αυτή τη στάση τους με τη ζωή τους) και των Αθίγγανων (Ρομά). Κάτι δηλαδή, που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με το άρθρο 41 της συνθήκης της Λοζάνης, που προέβλεπε ότι το κράτος ήταν υποχρεωμένο να παρέχει εκπαίδευση *«εν τη ιδία αυτών γλώσση»* (δηλαδή την μητρική τους) για τους μουσουλμάνους των δημοτικών σχολείων.

Στις 15 Αυγούστου 1952, με το νομοθετικό διάταγμα 2203, επί κυβερνήσεως Νικολάου Πλαστήρα, ο «έρωτας» Ελλάδας-Τουρκίας φουντώνει ακόμα πιο πολύ κι έτσι η βασίλισσα Φρειδερίκη ιδρύει ιδιωτικό σχολείο στην Κομοτηνή, με την επωνυμία «Γυμνάσιον Τζελάλ Μπαγιάρ», το όνομα δηλαδή του τότε προέδρου της Τουρκίας, ο οποίος μάλιστα παραβρέθηκε και στα εγκαίνια.

Το 1954, με την κυβέρνηση Παπάγου, η βαλίτσα πάει ακόμα παραπέρα. Εδώ ο ενδοτισμός και παράλληλα ο ελληνικός...ανθελληνισμός χτυπάνε κόκκινο...

Στις 28 Ιανουαρίου 1954, και μπρος στις ανεκδιήγητες διεκδικήσεις και

απαιτήσεις της Τουρκίας, ο Γενικός Διοικητής Θράκης, συνταγματάρχης Γ. Φεσσόπουλος εκδίδει μια διαταγή, που ούτε οι ίδιοι οι Τούρκοι δεν θα μπορούσαν να διανοηθούν:

*Βασίλειον της Ελλάδος
Γενική Διοίκησις Θράκης
Διεύθυνσις Εσωτερικών
Αριθμός Πρωτοκόλλου Α1043
Εν Κομοτηνή τη 28/01/1954*

Επείγον

Προς: Τους κ.κ. δημάρχους και προέδρους κοινοτήτων Νομού Ροδόπης.

Κατόπιν διαταγής του κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως, παρακαλούμεν όπως εφεξής εις πάσαν περίπτωσιν γίνεται χρήσις του όρου «Τούρκος - τουρκικός», αντί του τοιούτου «μουσουλμάνος - μουσουλμανικός».

Επί τούτοις δέον να μεριμνήσετε δια την αντικατάστασιν των εν τη περιφέρεια υμών υφισταμένων διαφόρων επιγραφών, όπως «Μουσουλμανικόν σχολείον, Μουσουλμανική κοινότης» κ.τ.λ. διά της ταύτης «Τουρκικόν».

*Ο Γενικός Διοικητής Θράκης
Γ. Φεσσόπουλος*

Η διαταγή αυτή, ερχόταν σε πλήρη αρμονία με το νομοθετικό διάταγμα (Ν.Δ.) 3065/1954, το οποίο έφερε τον πλήρως επεξηγηματικό τίτλο «Περί τρόπου ιδρύσεως και λειτουργίας τουρκικών σχολείων στοιχειώδους εκπαιδεύσεως Δυτικής Θράκης»

Ο Φεσσόπουλος, που έκανε τον Αριστείδη Στεργιάδη να ωχριά μπροστά του, διαπιστώνοντας ότι κάποιοι δήμαρχοι και κοινοτάρχες δεν φάνηκαν και τόσο «πρόθυμοι» να εκτελέσουν τις εντολές τού διατάγματος, αποφασίζει να τους «τραβήξει το αφτί», κι έτσι, έναν χρόνο αργότερα, στις 5 Φεβρουαρίου 1955, εκδίδει και δεύτερη διαταγή, με την οποία τους υπενθυμίζει το «καθήκον» τους:

*Βασίλειον της Ελλάδος
Γενική Διοίκησης Θράκης
Διεύθυνσις Εσωτερικών
Αριθμός Πρωτοκόλλου Α202
Εν Κομοτηνή τη 05/02/1955*

Παρά τας αυστηράς διαταγάς της κυβερνήσεως περί της αντικαταστάσεως και χρησιμοποίησεως του λοιπού των όρων «μουσουλμάνος – μουσουλμανικός» δια των τοιούτων «Τούρκος – τουρκικός», εις το χωρίον Άρατος επί της δημοσίας οδού Κομοτηνής-Αλεξανδρουπόλεως, υφίσταται επιγραφή εμφανέστατη αναγράφουσα «μουσουλμανικό σχολείο». Να αντικατασταθεί αμέσως, τόσον αυτή, όσο και πάσα άλλη τυχόν υπάρχουσα εις την περιοχή του νομού Ροδόπης.

*Ο Γενικός Διοικητής Θράκης
Γ. Φεσσόπουλος*

Το 1955 και στη βάση της ελληνοτουρκικής «φιλίας», ξεκινά η διαδικασία επιβολής της τουρκικής γραφής και γλώσσας και στους Πομάκους (οι οποίοι δεν φαίνονταν και τόσο...«πρόθυμοι» να «επωφεληθούν» από τις «καινοτομίες» των ελληνικών κυβερνήσεων), η οποία ολοκληρώθηκε το 1973. Ήταν το αποφασιστικό σημείο εκτουρκισμού της φυλής αυτής.

Οι αλλοπρόσαλλες κινήσεις των ελληνικών κυβερνήσεων, έκαναν ακόμα και τους ίδιους τους μουσουλμάνους να βγουν έξω απ' τα ρούχα τους και το ίδιο έτος η «Ένωση Μουσουλμάνων Ελλάδος» αποστέλλει επιστολή προς τον Υπουργό Βορείου Ελλάδος, με την οποία τού κρούει τον κώδωνα του κινδύνου:

Συνεπήχθη η Ένωσις ημών με αντικειμενικόν σκοπόν τη διάσωσιν και διατήρησιν των κεκτημένων δικαιωμάτων των Μουσουλμάνων. Εφ' όσον όμως προχωρούν

αι φιλικαί σχέσεις, επί τοσούτον η θέσις των Μουσουλμάνων εδυσχαιρένετο, μέχρις ότου κατέληξεν η μεν μουσουλμανική μειονότης να μετονομασθή εις τουρκικήν μειονότητα, τα δε δικαιώματα των Μουσουλμάνων να αναγνωριστούν ως δικαιώματα των Τούρκων, και να καταργηθώσιν ουσιαστικώς τα πρώτα.

Είναι περιττό βέβαια να ειπωθεί, ότι οι ανωτέρω κυβερνητικές «ρυθμίσεις», αποτελούν βούτυρο στο ψωμί των Τούρκων, που τις επικαλούνται κάθε ώρα και στιγμή.

Αξίζει βέβαια να σημειωθεί, ότι παρά τον παράφορο «έρωτα» της Ελλάδος προς την «φίλη» Τουρκία, τον οποίο φρόντιζε να αποδεικνύει με κάθε τρόπο, αυτές οι εκδηλώσεις και πράξεις «αγάπης» και «φιλίας», δεν εμπόδισαν σε τίποτα την γείτονα χώρα, να εκδιώξει τους περισσότερους Έλληνες της Κωνσταντινούπολης, στα γνωστά «Σεπτεμβριανά» του 1955.

Θα ήταν βέβαια αδικία, προς τον άλλο μεγάλο «εθνάρχη», τον Κωνσταντίνο Καραμανλή (αυτό το καλό έχει η Ελλάδα: βγάζει «εθνάρχες» με το τσουβάλι), να αποσιωπηθεί και η δική του συμβολή στην τουρκοποίηση της Θράκης, όταν στις 11 και 12 Μαρτίου 1978 και στο πλαίσιο συνάντησής του με τον Τούρκο πρωθυπουργό Μπουλέντ Ετζεβίτ, στο Μοντρέ της Ελβετίας, αποκαλούσε «νέτα σκέτα» τους μουσουλμάνους, Τούρκους, και την μειονότητα, τουρκική:

Σε ό,τι αφορά το πρόβλημα των μειονοτήτων, η δική μας πλευρά είναι εκείνη που θα πρέπει να εγείρει θέμα. Η εξέλιξις του προβλήματος αυτού έχει ως εξής: Όταν υπεγράφη η Συνθήκη της Λωζάννης, υπήρχαν 111.000 Έλληνες εις την Τουρκία και 106.000 Τούρκοι εις την Ελλάδα. Σήμερα υπάρχουν 10.000 Έλληνες στην Κωνσταντινούπολη και 120.000 Τούρκοι στην Ελλάδα. Με αποτέλεσμα η ισορροπία που προεβλέπετο στην Συνθήκη της Λωζάννης ανετράπη εναντίον μας.

Το μόνο θέμα που μπορεί να εγερθεί στο σημείο αυτό είναι η επαναφορά της ισορροπίας αυτής. Δεν είχα ποτέ την πρόθεση, ως Κυβέρνησις, να ενοχλήσω την τουρκική μειονότητα. Στην Ελλάδα υπάρχουν 300 τουρκικά δημοτικά σχολεία, 2 γυμνάσια, 280 τεμένη, 7 περιοδικά στην τουρκική και 2 βουλευτές, αμφότεροι στην αντιπολίτευση, ένας του φιλοχουντικού κόμματος και ένας του κόμματος του Κέντρου.

Επαναλαμβάνω ότι, αν σημειώθηκαν οποιεσδήποτε υπερβολές απ' τις τοπικές αρχές, είμαι πρόθυμος να τις συζητήσω. Αυτό δεν σημαίνει ότι η Κυβέρνησις έχει πολιτική διωγμού. Σας διαβεβαιώ ότι θα κάνω το καλύτερο δυνατό για να προλάβω τέτοιες υπερβολές

Μετά απ' όλα αυτά, το (ρητορικό) ερώτημα που προκύπτει, είναι το εξής: Γιατί οδηγήθηκε στη φυλακή, το 1990, ο ακραίος ηγέτης της μειονότητας, Αχμέτ Σαδίκ (ο οποίος διδάσκεται στην τουρκική ιστορία, ως ήρωας της «τουρκικής» μειονότητας της Θράκης), όταν χρησιμοποίησε σε κείμενό του στην εφημερίδα του (Güven), τους όρους «Τούρκοι» και «τουρκική μουσουλμανική μειονότητα»; Και επίσης, γιατί δεν βρέθηκε ούτε ένας Έλληνας βουλευτής, να τον βάλει στη θέση του, όταν μέσα στην ελληνική Βουλή δήλωνε ευθαρσώς: «Όλοι οι μουσουλμάνοι στη Θράκη είναι Τούρκοι. Φέρτε μου έναν που να δηλώνει ότι δεν είναι Τούρκος! Δεν υπάρχει ούτε ένας!».

Τί να λέμε όμως;... Εδώ φτάσαμε στο ανώτατο επίπεδο ραγιαδισμού, μέσα στην ίδια βουλή, να συζητάμε και να θεσμοθετούμε την υποχρεωτική διδασκαλία της τουρκικής γλώσσας, στα ελληνικά σχολεία... Με τέτοιες τρίχες θ' ασχολούμεθα;

Το μόνο ενθαρρυντικό βέβαια, σε όλη αυτή την ιστορία, είναι πως η «ελληνοτουρκική φιλία» παραμένει «ακλόνητη» κι αυτό μας το θυμίζει διαρκώς το ομώνυμο βραβείο ενός μεγάλου περιώνυμου Τούρκου «φιλέλληνα», του Αμπντί Ιπεκτσί.

Ωρα για ζειμπέκικο τώρα... Που είσαι Yorgo;...